

Her beskriver jeg, hvordan det var at forsøge at forklare mig, til alle de som i bund og grund var ligeglade. Alle de som ikke turde se mig, da jeg var syg.

Mine ord slog ikke til. Hvad de ikke forstod, ved jeg stadig ikke, fordi de aldrig spurgte.

Mange konkluderede og mente de vidste besked. Det er den værste form for ligegyldighed, jeg kender.

At gøre sig klog på mit liv og mene de vidste bedre end jeg, om hvordan jeg følte og hvad jeg havde brug for.

Det gjorde mig svag. Tømte mig for psykisk energi. Det følte fuldstændig håbløst bare at forsøge at forklare. Jeg gav op og vendte alt indad.

Jeg ville ønske, jeg kendte de rigtige ord.

Ord - der kunne få dig til at lytte.

Jeg forventer ikke du forstår, det gør jeg jo dårligt selv.

Men din accept, ville betyde en stor forskel.

Jeg ville ønske, jeg kendte de rigtige ord.

Ord - der skulle beskrive, hvordan det er at forfølge livet.

At forsøge, at indhente sine ønsker og drømme.

Og haste bagefter, kun nå at forsømme.

Jeg ville ønske, jeg kendte de rigtige ord.

Ord - der ikke ville skræmme dig.

Der ikke vækker din modstand og vrede – som får dig til at tro, jeg lyver og er uærlig.

Jeg hader, at føle mig så forbandet besværlig.

Jeg ville ønske, jeg kendte de rigtige ord.

Ord - der kan få dig, til at stille spørgsmål og fundere.

Hvor ville det være dejligt, hvis du turde risikere, at møde mig i mit univers,

hvor du skal forsøge, at gøre mig tilpas.

Bodil Neujahr år 2001.